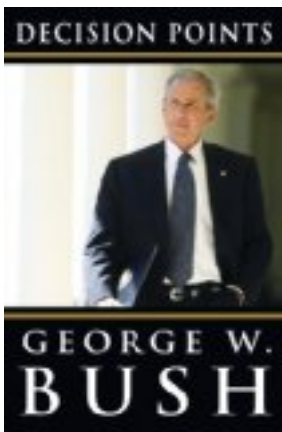

(The National Interest, 8.11.2010)

Књига Џорџа Буша је нехотични подсетник да не морате бити занимљив лидер да бисте били грозни у тој улози

[Decision Points](#)

И тако, Одлучилац је одлучио да изда “Одлучујуће тренутке”, његове мемоаре из времена када је наследио Америку као земљу на врхунцу своје игре да би иза себе на концу оставио пропалу нацију, укаљану са два рата и оптерећену трилионима дугова. Па ипак објављивање мемоара Џорџа Буша је, све у свему, дочекано зевањем. Већина рецензената напомињу да Буш својим животописом производи дремеж. То наводи на закључак да не морате бити занимљив лидер да бисте били грозни у тој улози.

Најбољи приказ налазимо у данашњем Вашингтон Посту, где Џонатан Јардли [примећује](#) да је сам жанр послератна (Други светски рат, прим.прев.) креација и да,

“Постоје само две књиге мемоара бивших председника које су данас вредне читања. Први, мемоари Јулисиза С. Гранта у два тома ["Лични мемоари"](#) (1885-86),

су скоро у потпуности посвећени његовој војној каријери, и нуде само узгредно помињање његова два мандата у Белој кући. Други су мемоари Харија С. Трумана, такође у два тома: "Година одлука" (1955) и "Године искушења и наде" (1956).“

Грант је, наравно, задобио трајаву историјску репутацију, углавном дело јужњачких историчара који су настојали да му оцрне образ приказујући га као пијанца и будалу. Ниједно од тога није истина. Грант, судећи по [недавној биографији](#) ауторке Џоан Во, у своје је време заправо сматран великим човеком са добрим резултатима на функцији председника. Дobar део његовог председниковања био је посвећен кроћењу непослушног Југа и покушају да га уједини са Севером. Грантово писање мемоара је само по себи херојски подвиг – био је на смрти док их је писао, у јаким боловима од рака грла. Али ју је завршио и књига се показала као вансеријски бестселер.

Бушова књига ће се без сумње продавати, иако је бледа у поређењу са Грантовом. Али Бушови мемоари би требало да подстакну поновно промишљање његовог катастрофалног председниковања. Ради се о правој епској саги о томе како 'престолонаследник' може преузети водећу силу у свету и оставити је у осакаћеном стању свом наследнику.

Данашњи Волстрит журнал нуди читаоцима ништа мање него два чланка у којима немачки и јапански лидери осуђују Америку за фискалну лакомисленост. Конкретно, ставили су примедбе на такозване квантитативне олакшице које Федералне резерве настављају да врше - најновија мера је упумпавање додатних 600 милијарди долара у економију САД. Немци и Јапанци, у међувремену, страхују од те политике у складу с оним 'комшија те доведе до просјачког штапа', док вредност долара наставља да тоне.

Федералне резерве вероватно немају много избора. Ако би америчка економија поново потонула у депресију, то би се лако могло претворити у светску депресију. И управо то је снажна опомена легата Џорџа В. Буша. Недорастао, непромишљен и незајажљив, Буш је до краја остао веран себи. Његова лична заоставштина могла би да остане Америци у трајни аманет.

(Превод: НСПМ)